

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Tos/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918010378
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Ševčovič
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7918010378.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Ševčoviča a sudcov JUDr. Zuzany Homzovej a JUDr. Bc. Milana Husťáka, v trestnej veci odsúdeného H. Š., v konaní o povolenie obnovy konania, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 10. februára 2020, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trebišov zo dňa 28.11.2019, sp. zn. 3 Nt/10/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. z a m i e t a sťažnosť odsúdeného H. Š..

odôvodnenie:

Okresný súd Trebišov uznesením zo dňa 28.11.2019, sp. zn. 3 Nt/10/2018 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného H. Š. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Trebišov vedenej pod sp. zn. 7T/41/2015.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil sťažnosť odsúdený, ktorú prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil tak, že s rozhodnutím okresného súdu nesúhlasí. Za účelom zistenia nových skutočností navrhol vypočuť svedkov sestru W. S., svedka X. H., deti jeho sestry W. S. a to W. S., W. S. a W. S., svedka X. S.N.X. a matku spoluodsúdeného W. S., po vypočutí ktorých je možné konštatovať, že síce niektorí z nich sa k veci nevedeli vyjadriť, ale viacerí z nich potvrdili, že poškodenému v pôvodnom konaní neurobil nič. Zastáva názor, že vypočutím uvedených svedkov vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení s inými dôkazmi v danom prípade odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Výsledkom porovnania doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom nových skutočností a dôkazov, ktoré vyplynuli z uvedených svedeckých výpovedí je určitý stupeň pravdepodobnosti, resp. dôvodný predpoklad možnej zmeny rozhodnutia. Záverom poukázal na znenie ustanovenia § 119 ods. 2 Tr. por. vety prvej, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Z odbornej literatúry vyplýva, že predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom.

Navrhol preto, aby sťažnostný súd v zmysle vyššie uvedeného zrušil napadnuté uznesenie a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr.por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Odsúdený H. Š. podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorý odôvodnil tým, že skutok, za ktorý bol právoplatne odsúdený nespáchal a zároveň navrhol vypočuť viacerých svedkov, ktorí to mali potvrdiť.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 7.7.2015, sp. zn. 7T/41/2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.10.2015, sp. zn. 7 To/82/2015 bol H. Š. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., za čo mu bol s použitím zásady „trikrát a dost“ uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a zároveň mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní 3 rokov.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Povinnosť vyplývajúca z citovaného zákonného ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por., t.j. zistiť skutkový stav vecí náležite a v takej kvalite, aby o ňom nevznikli dôvodné pochybnosti, platí nielen pre rozhodovanie o otázke viny a trestu, či nároku na náhradu škody, ale aj pre rozhodovanie ktorejkoľvek otázky, ktorú treba v trestnom konaní riešiť. Uplatňuje sa v každom štádiu trestného konania, teda aj v konaní o povolenie obnovy konania.

Preto náležite musí byť zistené tiež to, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. Z týchto zistení treba vychádzať pri rozhodovaní. Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku stanovuje formálne podmienky pre tzv. iudicium rescindens (obnovovacie konanie) - existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu. Rozhodovanie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnou podmienkou spočívajúcou v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania vyhodnotiť vplyv novej skutočnosti alebo nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. V tomto štádiu rozhodovania je potrebné vyhodnotiť novú skutočnosť alebo nový dôkaz z hľadiska jeho novosti a spôsobilosti odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Je dôležité tiež pripomenúť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch.

Ďalej treba zdôrazniť, že v konaní o povolenie obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu vecí.

Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom. Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania i podľa citovaného ustanovenia zákona (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk:

1. či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme,

2. či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v ods. 1 § 394 Tr. por. Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia s dôkaznou silou a významom novotvrdených skutočností a novonavrhovaných dôkazov.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Rozhodnutiu Okresného súdu Trebišova nemožno vytknúť žiadnu chybu či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia učinil prvostupňový súd zodpovedajúcim spôsobom, dostatočne a presvedčivo, a preto krajský súd v zásade na odôvodnenie napadnutého uznesenia odkazuje.

Nadriadený súd zistil, že okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia podrobne popísal skutkový stav, ktorý bol podkladom pre jeho záver o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania. Okresný súd v napadnutom uznesení veľmi podrobne rozpísal skutkové i právne dôvody, ktoré odôvodňujú zamietnutie návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania. Dôvody napadnutého uznesenia sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Nadriadený súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa nadriadenému súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie.

Po preskúmaní spisového materiálu krajský súd konštatuje, že odsúdeným H. Š. v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania neboli predložené také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli súdu skôr neznáme, a ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine či treste odsúdeného.

Rovnako treba zdôrazniť, že rozhodujúce pre konečný záver krajského súdu v konaní o povolenie obnovy konania bolo, že trestnú činnosť odsúdeného konkretizovanú vo výrokovej časti namietaného rozsudku preukázali dôkazy vykonané v základnom konaní.

Aj odvolací súd výpovede svedkov navrhnutých odsúdeným v návrhu na povolenie obnovy konania považuje vzhľadom na množstvo podstatných rozporov a nepresností za účelové, v snahe pomôcť odsúdenému dosiahnuť obnovu konania. Navyše ani svedok X. S., ktorý mal dosvedčiť tvrdenia odsúdeného Š., že mu mal W. S. ml. povedať, že lúpež hodil na Š., tieto skutočnosti poprel a rovnako aj svedok W. S. ml. nepotvrdil, aby dostal akékoľvek peniaze za to, že lúpež zvalí na H. Š..

Keďže krajský súd nezistil dôvody pre zmenu rozhodnutia okresného súdu, sťažnosť odsúdeného považoval za nedôvodnú, preto ju postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.